ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (първи състав)

11 септември 2007 година *

По дело T-35/06

Honig-Verband eV, установено в Хамбург (Германия), за което се явяват адв. M. Hagenmeyer и адв. T. Teufer, avocats,

жалбоподател,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н F. Erlbacher и г-н B. Doherty, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Регламент (ЕО) № 1854/2005 на Комисията от 14 ноември 2005 година за допълване на приложението към Регламент (ЕО) № 2400/96 относно вписването на наименование в „Регистър на защитени наименования за произход и географски указания“ (Miel de Provence) (ЗГУ) (ОВ L 297, стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 67, стр. 3),

* Език на производството: немски.

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(първи състав),

състоящ се от: г-н J. D. Cooke, председател, г-н R. García-Valdecasas и г-н V. Ciucă, съдии,

секретар: г-н E. Coulon,

постанови настоящото

Определение

Правна уредба

1 Член 1 от Регламент (ЕИО) № 2081/92 на Съвета от 14 юли 1992 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни (ОВ L 208, стр. 1) въвежда правилата за общностна закрила на наименованията за произход и географските указания, от които могат да се ползват определени земеделски продукти и храни.

2 Член 2, параграф 2, буква б) от Регламент № 2081/92 определя географското указание като наименование на район, специфично място или, по изключение,

наименование на страна, използвани за означаване на земеделски продукт или храна с произход от този район, специфично място или страна и притежаващ специфично качество, репутация или други характеристики, присъщи на географския произход, и чието производство и/или преработка и/или приготвяне се извършват в определения географски район.

3 За тази цел регистрацията на наименованието на земеделски продукт или храна като защитено наименование за произход (ЗНП) или защитено географско указание (ЗГУ) трябва да отговаря на условията по Регламент № 2081/92 и по-специално да съответства на продуктовата спецификация, предвидена в член 4 от споменатия регламент. Регистрацията предоставя на споменатото наименование закрилата, предвидена в член 13 и член 14 от Регламент № 2018/92.

4 Членове 5—7 от Регламент № 2081/92 установяват процедура по регистрация, която позволява на всяка група, дефинирана като асоциация на производители и/или преработватели, които работят със същия земеделски продукт или храна, или при определени условия на всяко физическо или юридическо лице да подава заявка за регистрация на ЗНП или ЗГУ за произвеждания или получаван от тях земеделски продукт или храна с произход от определен географски район, пред държавата-членка, в която се намира споменатият географски район. Държавата-членка проверява дали заявката е обоснована и я препраща на Комисията, придружена по-специално от спецификацията, посочена в член 4 (член 5, параграф 5 от Регламент № 2081/92).

5 Според член 6, параграф 1 от Регламент № 2081/92 в срок от шест месеца Комисията проверява чрез официално проучване дали заявката за регистрация включва всички конкретни данни, предвидени в член 4. Ако заключи, че наименованието отговаря на изискванията за предоставяне на закрила, Комисията публикува в *Официален вестник на Европейските общности* различни данни за заявителя и за съответния продукт (член 6, параграф 2 от Регламент

№ 2081/92). Ако Комисията не бъде уведомена за възражение по член 7 от Регламент № 2081/92, наименованието се вписва в поддържан от Комисията регистър, наречен „Регистър на [ЗНП] и [ЗГУ]“ (член 6, параграф 3 от Регламент № 2081/92). След това вписаните в регистъра наименования се публикуват в *Официален вестник на Европейските общности* (член 6, параграф 4 от Регламент № 2081/92).

6 След изменението с Регламент (ЕО) № 535/97 на Съвета от 17 март 1997 година (ОВ L 83, стр. 3) член 7 от Регламент № 2081/92 предвижда:

„1. В рамките на шест месеца от датата на публикацията в *Официален вестник на Европейските общности,* по смисъла на член 6, параграф 2, всяка държава-членка може да възрази срещу регистрацията.

2. Компетентните органи на държавите-членки гарантират, че на всички лица, които могат да обосноват своя законен икономически интерес, е разрешено да се запознаят със заявката. В допълнение и в съответствие със съществуващото положение в държавите-членки, държавите-членки могат да осигурят достъп и на други страни с правен интерес.

3. Всяко физическо или юридическо лице с правен интерес може да възрази срещу предложената регистрация, като изпрати мотивирано възражение до компетентния орган на държавата-членка, в която има местожителство или седалище. Компетентният орган взема необходимите мерки за разглеждане на тези коментари или възражения в рамките на посочените срокове.

4. Възражението е допустимо само ако:

— показва несъответствие с изискванията, предвидени в член 2, или

— показва, че регистрацията на предложеното наименование ще накърнява съществуването на изцяло или частично идентично наименование или марка или съществуването на продукти, които са били законно на пазара за период от поне пет години, предшестващ датата на публикацията, предвидена в член 6, параграф 2, или

— предоставя данни, които доказват, че наименованието, чиято регистрация е заявена, по естеството си е родово.

5. Ако възражението е допустимо съгласно параграф 4, Комисията приканва заинтересованите държави-членки да се споразумеят помежду си в съответствие с техните вътрешни процедури в срок от три месеца. Ако:

а) се постигне споразумение, въпросните държави-членки уведомяват Комисията за всички фактори, които дават възможност споразумението да бъде постигнато, заедно със становищата на заявителя и на възразилия. Ако информацията, получена съгласно член 5, не е променена, Комисията действа в съответствие с член 6, параграф 4. В противен случай тя отново започва процедурата, посочена в член 7.

б) не се постигне споразумение, Комисията взема решение съгласно процедурата, предвидена в член 15, като взема предвид честното и традиционно

използване и действителната вероятност от объркване. Ако реши да пристъпи към регистрация, Комисията пристъпва към публикуване в съответствие с член 6, параграф 4.“ [неофициален превод]

7 Регламент (ЕО) № 2400/96 на Комисията от 17 декември 1996 година относно вписването на някои означения в „Регистъра на защитените наименования за произход и защитените географски указания“, предвиден в Регламент (ЕИО) № 2081/92 (ОВ L 327, стр. 11; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 20, стр. 115, неколкократно изменен), съдържа приложение със ЗНП и ЗГУ в съответствие с член 6, параграф 3 от Регламент № 2081/92.

8 С Регламент (ЕО) № 1854/2005 на Комисията от 14 ноември 2005 година за допълване на приложението към Регламент (ЕО) № 2400/96 (ОВ L 297, стр. 3, Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 67, стр. 3, наричан по-нататък „обжалвания регламент“) се извършва регистрацията на ЗГУ „miel de Provence“.

Обстоятелства в основата на спора

9 Жалбоподателят е сдружение, чиито членове произвеждат и предлагат на пазара мед. Членовете на жалбоподателя от десетилетия предлагат на пазара множество разновидности мед под наименованието „Honig aus der Provence“ (miel de Provence [провансалски мед]).

10 На основание член 6, параграф 2 от Регламент № 2081/92 на 30 октомври 2003 г. Комисията публикува заявката на френските органи за регистрация на наименованието „miel de Provence“ (ОВ C 261, стр. 4). В съответствие с член 4 от Регламент № 2081/92 тази заявка се основава на продуктова спецификация, която по-специално изключва слънчогледа.

11 С писмо от 29 март 2004 г. до Bundesanstalt für Landwirtschaft und Ernährung (Федерална служба по въпросите на селското стопанство и храните) — компетентния германски орган, жалбоподателят възразява срещу вписването на наименованието „miel de Provence“.

12 Въз основа на това писмо Федерална република Германия възразява срещу регистрацията по смисъла на член 7, параграф 1 от Регламент № 2081/92 с писмо до Комисията от 22 април 2004 г.

13 С писмо от 11 януари 2005 г. Комисията уведомява германските органи, че възражението е допустимо, и ги приканва да се свържат с френските органи.

14 С писмо от 16 март 2005 г. компетентният френски орган — ministère de l'Agriculture, de l'Alimentation, de la Pêche et de la Ruralité (министерство на земеделието, храните, риболова и селските въпроси) — взема позиция по възражението на германските органи, като подкрепя заявката за регистрация.

15 С писмо от 2 май 2005 г. жалбоподателят изпраща на компетентното германско министерство становището си по споменатото писмо от 16 март 2005 г. На 24 май 2005 г. германските органи препращат писмото от 2 май 2005 г. на Комисията, за да я подпомогнат при вземането на решение.

16 На 14 ноември 2005 г. Комисията приема обжалвания регламент, с който наименованието „miel de Provence (ЗГУ)“ се вписва в приложението към Регламент № 2400/96. На 15 ноември 2005 г. обжалваният регламент е публикуван в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Производство и искания на страните

17 На 30 януари 2006 г. жалбоподателят подава настоящата жалба в секретариата на Първоинстанционния съд.

18 С отделна молба, заведена в секретариата на Първоинстанционния съд на 24 април 2006 г., Комисията прави възражение за недопустимост на основание член 114 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд.

19 На 16 юни 2006 г. жалбоподателят представя писменото си становище в отговор на това възражение.

20 Жалбоподателят моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли възражението за недопустимост,

— да отмени обжалвания регламент,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

21 Комисията моли Първоинстанционния съд:

— да отхвърли жалбата като недопустима,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

22 По смисъла на член 114 от Процедурния правилник по молба на една от страните Първоинстанционният съд може да се произнесе по недопустимостта, без да пристъпва към разглеждане на делото по същество. В съответствие с параграф 3 от същия член производството преминава в устна фаза, освен ако Първоинстанционният съд не реши друго. В случая Първоинстанционният съд смята, че въз основа на проверката на материалите от преписката по делото разполага с достатъчно данни, за да се произнесе по молбата, без да започва устната фаза.

Доводи на страните

23 Комисията твърди, че жалбата е недопустима поради съображенията, че обжалваният регламент е акт с общо приложение, че жалбоподателят в качеството си на професионално сдружение не се намира в положение, което го различава от останалите лица, и че жалбоподателят не може да се позовава на липсата на ефективна съдебна защита.

24 Комисията най-напред изтъква, че регламентите, с които Комисията предоставя закрила на географските указания и наименованията за произход, съгласно основния регламент, в случая Регламент № 2081/92, са актове с общо приложение по смисъла на член 249, втора алинея ЕО, които се прилагат към обективно определени положения и пораждат правни последици спрямо категории лица, посочени абстрактно (Определение на Първоинстанционния съд от 9 ноември 1999 г. по дело CSR Pampryl/Комисия, T-114/99, Recueil, стр. II-3331, наричано по-нататък „определението по дело CSR Pampryl“, точки 42 и 43, Определение на Първоинстанционния съд от 30 януари 2001 г. по дело La Conqueste/Комисия, T-215/00, Recueil, стр. II-181, наричано по-нататък „определението по дело La Conqueste“, точка 33, и Определение на Първоинстанционния съд от 6 юли 2004 г. по дело Alpenhain-Camembert-Werk и др./Комисия, T-370/02, Recueil, стр. II-2097, точка 55).

25 Комисията също твърди, че професионално сдружение, учредено за защита и представителство на интересите на своите членове, не може да подава жалба за отмяна, освен в три типа случаи. От тези три случая жалбоподателят се позовавал само на два, а именно когато правна разпоредба изрично признава на сдружението редица процесуални права и когато сдружението представлява интересите на предприятия, които сами биха имали процесуална легитимация.

26 На първо място, Комисията твърди, че според цитираната в точка 24 по-горе постоянна съдебна практика на Съда на Европейските общности и на Първоинстанционния съд Регламент № 2081/92 не предоставя процесуални гаранции на лицата и следователно не ги предоставя и на професионалните сдружения. Член 7 от Регламент № 2081/92 предвиждал единствено възражението на държава-членка, а писмата на жалбоподателя не можели да представляват такова възражение, макар и компетентният германски орган да се е позовал на тях и макар жалбоподателят да ги е адресирал пряко до Комисията.

27 На второ място, Комисията посочва, че членовете на жалбоподателя също нямат процесуална легитимация. Положението им не се различавало от това на други производители или разпространители на мед в Общността и в трети

страни, които са търгували с продуктите си под разглежданото наименование („miel de Provence“) и които също не могат повече да използват споменатото защитено след регистрацията си наименование.

28 Накрая Комисията твърди, че недопустимостта на жалбата не се засяга от довода на жалбоподателя относно изискването за ефективна съдебна защита. Според постоянната съдебна практика на Съда след Решение от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия (25/62, Recueil, стр. 197), потвърдено с Решение от 25 юли 2002 г. по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет (C-50/00 P, Recueil, стр. I-6677), жалбата за отмяна на регламент е допустима само ако се установи, че жалбоподателят има личен интерес.

29 Жалбоподателят смята, че е пряко и лично засегнат от спорния регламент.

30 Той изтъква на първо място, че като инициатор и преговарящ в рамките на процедурата по възражението и помирението той е тясно свързан с процеса по регистрацията на наименованието „miel de Provence“ и че обстоятелството на така създадената връзка от процесуална гледна точка с приемането на този общностен акт доказва личния му интерес.

31 В това отношение жалбоподателят посочва, че тясната му връзка от процесуална гледна точка с процеса на вземане на решение в случая произтича от конкретното развитие на процедурата по възражението. Той подчертава, че възражението срещу регистрацията на наименованието „miel de Provence“ не е подадено от Федерална република Германия, а от него, и че германското федерално министерство само официално е препратило споменатото възражение до Комисията. Единствено поради неговите действия започнало и процедурата по помирение, което според жалбоподателя е достатъчно, за да се признае процесуалната му легитимация (Решение на Съда от 20 март 1985 г. по дело Timex/

Комисия и Съвет, 264/82, Recueil, стр. 849 и Решение на Съда от 28 януари 1986 г. по дело Cofaz/Комисия, 169/84, Recueil, стр. 391). Жалбоподателят посочва, че е бил изключителен преговарящ по подаденото възражение и във връзка с това изтъква, че съображение 5 от обжалвания регламент изрично споменава, че възражението е било предадено от германските органи.

32 На второ място, жалбоподателят посочва, че е лично засегнат от обжалвания регламент поради накърняването на процесуалните гаранции, които са му предоставени с член 7, параграф 3 от Регламент № 2081/92. Той най-напред изтъква, че споменатият член му дава лично процесуално право на възражение, независимо от специалното право на възражение на държавите-членки, и че той е упражнил това право. Според жалбоподателя процесуалните норми на Регламент № 2081/92 предвиждали компетентните национални органи да оказват само организационна подкрепа за личното право на възражение на физическите или юридически лица. Той също отбелязва, че това лично право на възражение е уточнено и подчертано с измененията, направени с Регламент (ЕО) № 510/2006 на Съвета от 20 март 2006 година относно закрилата на географски указания и наименования за произход на земеделски продукти и храни (ОВ L 93, стр. 12; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 71, стр. 114), който отменя Регламент № 2081/92.

33 Жалбоподателят добавя, че в съображение 8 от обжалвания регламент Комисията отбелязва, че решението ѝ за регистрация е основано на обстоятелството, че не се доказвало по несъмнен начин, че някои германски производители действително щели да бъдат икономически засегнати. От това следвало, че жалбоподателят има процесуални права, които в случая не били зачетени.

34 Накрая жалбоподателят оспорва тълкуването, дадено от Комисията на съдебната практика относно член 7 от Регламент № 2081/92. Тези съдебни решения не били в противоречие с доводите на жалбоподателя, тъй като настоящото дело се различавало от делата, завършили с определенията по дело La Conqueste и по дело Alpenhain, както и с Определение на Първоинстанционния съд от 13 декември 2005 г. по дело Confédération générale des producteurs de lait de brebis et des industriels de Roquefort/Комисия (Т-381/02, Recueil, стр. II-5337).

35 На трето място, жалбоподателят твърди, че неговите членове, чиито интереси той представлява, са лично засегнати, и оттам заключава, че разполага с процесуална легитимация.

36 В това отношение жалбоподателят изтъква, че положението на неговите членове било индивидуализирано поради обстоятелството, че последиците от регистрацията на наименованието „miel de Provence“ пряко засягат икономическото положение на членовете му. Поради това обстоятелство неговите членове се различавали от останалите евентуално засегнати предприятия, тъй като от повече от пет години предлагат на пазара своите продукти под наименованието „Honig aus der Provence“ (miel de Provence [провансалски мед]).

37 На четвърто място, жалбоподателят посочва, че обжалваният регламент по своето съдържание бил равностоен на адресирано до него решение. Всъщност спорният регламент представлявал и решение, което отхвърля неговото възражение и което по този начин го индивидуализира.

38 На пето място, жалбоподателят изтъква, че е лично засегнат предвид принципа за ефективна съдебна защита. Той твърди, че няма възможност да получи преюдициален отговор, без да наруши обжалвания регламент. Освен това според жалбоподателя не съществува полезен национален способ за обжалване.

Съображения на Първоинстанционния съд

39 По силата на член 230, четвърта алинея ЕО допустимостта на жалбата за отмяна на регламент, подадена от физическо или юридическо лице, е обвързана с условието обжалваният регламент в действителност да е решение, което пряко и лично засяга лицето. Според постоянната съдебна практика разграничителният

критерий между регламент и решение трябва да се търси в това дали въпросният акт има общо приложение или не (Определение на Съда от 23 ноември 1995 г. по дело Asocarne/Съвет, C-10/95 P, Recueil, стр. I-4149, точка 28 и Определение на Съда от 24 април 1996 г. по дело CNPAAP/Съвет, C-87/95 P, Recueil, стр. I-2003, точка 33). Актът има общо приложение, ако се прилага към обективно определени положения и ако поражда правни последици спрямо категории лица, посочени общо и абстрактно (Решение на Първоинстанционния съд от 10 юли 1996 г. по дело Weber/Комисия, T-482/93, Recueil, стр. II-609, точка 55).

40 В случая обжалваният регламент предоставя на наименованието „miel de Provence“ закрилата на географските указания, предвидена в Регламент № 2081/92, където член 2, параграф 2, буква б) дефинира географското указание като наименование на район, специфично място или, по изключение, наименование на страна, използвани за означаване на земеделски продукт или храна с произход от този район, специфично място или страна и притежаващ специфично качество, репутация или други характеристики, присъщи на географския произход, и чието производство и/или преработка и/или приготвяне се извършват в определения географски район.

41 Произтичащата от регистрацията закрила се състои в обстоятелството, че употребата на наименованието „miel de Provence“ се запазва за производителите, чиито продукти отговарят на географските и качествени изисквания, установени за производството на провансалски мед съгласно продуктовата спецификация. Както правилно подчертава Комисията, обжалваният регламент, без да е адресиран към определени лица като жалбоподателя, признава правото на всички предприятия, чиито продукти удовлетворяват предвидените географски и качествени изисквания, да ги предлагат на пазара под горепосоченото наименование и лишава от това право всички онези, чиито продукти не отговарят на тези еднакви за всички предприятия условия. Обжалваният регламент се прилага еднакво към всички производители на „miel de Provence“, които имат законно право да използват това наименование, както и към всички онези — настоящи или бъдещи (евентуално до изтичането на преходния период, посочен в член 13, параграф 2 от Регламент № 2081/92) — които нямат

право да използват споменатото наименование. Той не е адресиран единствено до производителите в държавите-членки, а поражда правни последици и спрямо неизвестен брой производители от трети страни, които биха пожелали да изнасят „miel de Provence“ в Общността сега или в бъдеще.

42 Следователно обжалваният регламент представлява мярка с общо приложение по смисъла на член 249, втора алинея ЕО. Той се прилага към обективно определени положения и поражда правни последици спрямо посочени по абстрактен начин категории лица (вж. в този смисъл Определение на Първоинстанционния съд от 15 септември 1998 г. по дело Molkerei Großbraunshain и Bene Nahrungsmittel/Комисия, T-109/97, Recueil, стр. II-3533, точка 51, Определение на Първоинстанционния съд от 26 март 1999 г. по дело Biscuiterie-confiserie LOR и Confiserie du Tech/Комисия, T-114/96, Recueil, стр. II-913, точки 27—29 и Определение на Първоинстанционния съд по дело CSR Pampryl, точки 42 и 43).

43 Все пак не е изключено разпоредба, която по своята същност и значение има нормативен характер, да може да засяга лично дадено физическо или юридическо лице. Такъв е случаят, когато разглежданият акт засяга това лице поради някои присъщи на него качества или поради фактическо положение, което го разграничава от всички останали лица и така го индивидуализира по същия начин, както адресата на решение (Решение на Съда по дело Plaumann/Комисия, посочено по-горе, стр. 223, Решение на Съда от 18 май 1994 г. по дело Codorníu/Съвет, C-309/89, Recueil, стр. I-1853, точки 19 и 20 и Решение на Съда по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет, посочено по-горе, точка 36; Решение на Съда по дело Weber/Комисия, посочено по-горе, точка 56).

44 В случая жалбоподателят изтъква пет довода в подкрепа на своята индивидуализация, но те не позволяват да се разкрие присъщо на него качество, нито пък фактическо положение, което би го разграничило и така индивидуализирало спрямо останалите засегнати икономически оператори.

45 Относно довода на жалбоподателя за процесуалните права е уместно първо да се отбележи, че нито процесът на изготвяне на нормативните актове, нито самите нормативни актове като мерки с общо приложение не изискват участие на засегнатите лица по силата на общите принципи на общностното право, като например правото на изслушване, тъй като тези лица се смятат за представени чрез политическите инстанции, оправомощени да приемат тези актове (Определение по дело Großbraunshain и Bene Nahrungsmittel/Комисия, посочено по-горе, точка 60, Определение по дело CSR Pampryl, точка 50 и Определение по дело La Conqueste, точка 42). Следователно в отсъствието на изрично гарантирани процесуални права би било в противоречие с буквата и духа на член 230 ЕО, ако на всеки частноправен субект се позволи да обжалва акт със законодателен характер поради участието му в изготвянето на този акт (Определение по дело Großbraunshain и Bene Nahrungsmittel/Комисия, посочено по-горе, точка 68, Определение по дело CSR Pampryl, точка 50 и Определение по дело La Conqueste, точка 42).

46 Допустимостта на настоящата жалба следователно трябва да се преценява единствено с оглед на специалните процесуални гаранции, които Регламент № 2081/92 признава на частноправните субекти (вж. в този смисъл Определение по дело CSR Pampryl, точка 51).

47 Противно на позицията на жалбоподателя обаче, в рамките на предвидената в този регламент процедура по възражение признатите на частноправните субекти процесуални гаранции обвързват единствено отговорността на държавите-членки и не се упражняват спрямо Комисията.

48 Така член 7, параграф 1 от Регламент № 2081/92 признава само на държавите-членки правото да правят пред Комисията възражение срещу регистрацията. Макар по смисъла на член 7, параграф 3 от същия регламент всяко физическо или юридическо лице да може също да възрази срещу предложената регистрация, то е длъжно да го направи, като изпрати мотивирано възражение до компетентния орган на държавата-членка, в която има местожителство или седалище. Тази разпоредба не задължава съответната държава-членка да препрати това възражение на Комисията, а единствено да приеме необходимите мерки за „разглеждане“ на възражението в посочените срокове

(Определение по дело La Conqueste, точка 45). Освен това, макар че съгласно тринадесетото съображение от Регламент № 2081/92 „процедурата по регистрацията трябва да даде възможност на всяко лично и пряко засегнато лице да упражни своите права, като уведоми Комисията за своето възражение“ [неофициален превод], това уведомяване се извършва „чрез държавата-членка“. Нито една от разпоредбите на член 7 от Регламент № 2081/92 не дава право на Комисията да вземе предвид възражение, за което е уведомена от лице, различно от държава-членка. Накрая, когато възражението се признае за „допустимо“ по смисъла на член 7, параграф 4 от Регламент № 2081/92, параграф 5 от същия член постановява, че Комисията приканва заинтересованите държави-членки да се споразумеят помежду си, без по никакъв начин да предвижда участието на частноправните субекти (Определение по дело La Conqueste, точка 45).

49 Следователно жалбоподателят не би могъл да се позовава на довода, според който съображение 5 от обжалвания регламент изрично споменава, че възражението е предадено от германските органи, за да докаже по този начин, че Комисията е приела жалбоподателя за изключителен преговарящ. Както бе подчертано в предходната точка, Комисията няма право да взема предвид възражение, произтичащо от частноправен субект. Допустими са единствено възраженията на държавите-членки. Съображение 5 от обжалвания регламент се ограничава с описание на уредената в Регламент № 2081/92 процедура по възражение и следователно не дава възможност на жалбоподателя да се признае някакво процесуално право.

50 Що се отнася до довода на жалбоподателя, че посочената от Комисията съдебна практика се отнася до случаи, различни от настоящия, трябва да се констатира, че тази съдебна практика тълкува член 7 от Регламент № 2081/92, на който се позовава жалбоподателят, така че доводът му трябва да бъде отхвърлен.

51 Относно довода на жалбоподателя, свързан с изменения Регламент № 510/2006, е уместно да се подчертае, че споменатият регламент в случая не е приложим и следователно не е възможно въз основа на него да се правят заключения за решаването на настоящия спор. При всички положения Регламент № 510/2006 също би могъл да се тълкува като недопускащ съществуването на такава гаранция в системата, установена с Регламент № 2081/92.

52 Необходимо е да се добави, че разпоредбите на член 7 от Регламент № 2081/92 относно правото на възражение на частноправните субекти дълбоко се различават от твърде специфичните разпоредби в областта на дъмпинга и субсидиите, които дават особена роля на някои икономически оператори в общностното производство по въвеждане на антидъмпингови или изравнителни мита (вж. в този смисъл Решение на Съда от 4 октомври 1983 г. по дело Fediol/Комисия, 191/82, Recueil, стр. 2913, точки 16 и 25). Следователно позоваването на посоченото по-горе Решение по дело Timex, което приема за допустима жалба, подадена в областта на антидъмпинговото законодателство, въз основа по-специално на предоставените от основния регламент права на жалбоподателите, на активната роля на този жалбоподател в подготвителното антидъмпингово разследване, както и на обстоятелството, че въведеното антидъмпингово мито е било основано на личното положение на споменатия жалбоподател, също както в случая не е релевантно и позоваването на посоченото по-горе Решение по дело Cofaz относно процесуалните гаранции, предоставени на предприятия жалбоподатели, с които им се дава право да искат от Комисията да установи нарушение на общностните правила в областта на държавните помощи.

53 От изложеното дотук следва, че Регламент № 2081/92 не установява специални процесуални гаранции на общностно равнище в полза на частноправните субекти (Определение по дело CSR Pampryl, точка 55) и следователно жалбоподателят не може да се позовава на такива процесуални гаранции.

54 Жалбоподателят не би могъл и да се позовава на обстоятелството, че обжалваният регламент имал тежко икономическо отражение върху дейността на неговите членове. Всъщност обстоятелството, че акт с общо приложение може да поражда различни конкретни последици за различните правни субекти, към които се прилага, не може да разграничи едни от тях спрямо всички останали засегнати оператори, тъй като, както в случая, този акт се прилага спрямо обективно определено положение (Решение на Първоинстанционния съд от 22 февруари 2000 г. по дело ACAV и др./Съвет, T-138/98, Recueil, стр. II-341, точка 66 и Определение по дело La Conqueste, точка 37).

55 Напротив, предприятията — членове на жалбоподателя, са засегнати от обжалвания регламент само в качеството си на икономически оператори, произвеждащи или предлагащи на пазара мед, които не отговарят на условията за

използване на ЗГУ „miel de Provence“. Следователно те са увредени по същия начин като всички останали предприятия не само в Германия, но и в други държави-членки на Общността и дори в трети страни, чиито продукти вече не съответстват на изискванията на разглежданите общностни разпоредби.

56 Обстоятелството, че членовете на жалбоподателя отдавна предлагат на пазара своите продукти под наименованието „Honig aus der Provence“, не им дава особено право, което да ги индивидуализира. Поради това положението на жалбоподателя не се различава от това на останалите производители, които също са предлагали своите продукти като „miel de Provence“ и които също вече нямат право да използват това наименование, защитено чрез регистрацията си като ЗГУ (вж. в този смисъл Определение по дело Alpenhain-Camembert-Werk и др./Комисия, посочено по-горе, точка 66 и Определение на Първоинстанционния съд от 13 декември 2005 г. по дело Arla Foods и др./Комисия, T-397/02, Recueil, стр. II-5365, точка 58).

57 Съдът изрично е потвърдил, че за да се приеме, че даден жалбоподател е засегнат лично и по същия начин, както адресата на даден акт, не е достатъчно обстоятелството, че към момента на приемането на регламент относно регистрация на наименование за произход този жалбоподател се намира в положение, което изисква от него да приспособи структурата на производството си, за да изпълни условията, предвидени в този регламент (Определение на Съда от 30 януари 2002 г. по дело La Conqueste/Комисия, C-151/01 P, Recueil, стр. I-1179, точка 35).

58 Това разрешение не би могло да се засегне от довода на жалбоподателя, че той бил лично засегнат от обжалвания регламент, който в действителност представлявал адресирано до него решение. В случая регламентът като акт с общо приложение не би могъл да се отъждестви с решение.

59 Накрая е уместно да се отбележи, че що се отнася до довода на жалбоподателя, изведен от изискването за ефективна съдебна защита, не би могло да се допусне

пряка жалба за отмяна пред общностните съдилища дори и ако след конкретно изследване на националните процесуални норми от тези съдилища може да се докаже, че те не разрешават на частноправния субект да подаде жалба, която да му позволи да оспори действителността на спорния общностен акт (Определение на Съда от 12 декември 2003 г. по дело Bactria/Комисия, C-258/02 P, Recueil, стр. I-15105, точка 58).

60 Освен това Съдът ясно е постановил относно изискването от член 230, четвърта алинея ЕО условие за личен интерес, че макар да е вярно, че това условие следва да бъде тълкувано в светлината на принципа за ефективна съдебна защита, като се отчитат различните обстоятелства, годни да индивидуализират даден жалбоподател, това тълкуване не би могло да доведе до отмяна на споменатото изрично предвидено в Договора условие, без да се превишат правомощията, които той предоставя на общностните юрисдикции. Оттук следва, че ако не отговарят на това условие, физическите или юридически лица при никакво положение не могат да подават жалба за отмяна на регламент (Решение на Съда по дело Unión de Pequeños Agricultores/Съвет, посочено по-горе, точки 37 и 44 и Решение на Съда от 1 април 2004 г. по дело Комисия/Jégo-Quéré, C-263/02 P, Recueil, стр. I-3425, точка 36).

61 От всички изложени дотук съображения е видно, че жалбоподателят в качеството си на сдружение на германски производители на мед не може да се смята за лично засегнат от обжалвания регламент по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО.

62 От изложеното дотук следва, че жалбата е недопустима, тъй като обжалваният регламент представлява мярка с общо приложение, а жалбоподателят не е засегнат от него поради някои присъщи на него обстоятелства или поради фактическо положение, което го разграничава от всички останали лица и така го индивидуализира.

По съдебните разноски

63 Съгласно член 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото и като се имат предвид исканията на Комисията, следва той да бъде осъден да понесе направените от него съдебни разноски, както и тези на Комисията.

По изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (първи състав)

определи:

1) Отхвърля жалбата като недопустима.

2) Жалбоподателят понася направените от него съдебни разноски, както и тези на Комисията.

Съставено в Люксембург на 11 септември 2007 година.

Секретар — Председател

E. Coulon — J. D. Cooke